

Stauning 22/10 2002
Dagens Spids

Racismeparagraf

Jeg tilhører den generation som begyndte at lytte til den offentlige debat i første halvdel af halvfjerderne. Jeg kan huske Watergateskandalen. Jeg kan huske helikopterne der lettede fra taget af den amerikanske ambassade i Saigon, oliekrisen, de bilfrie søndage osv.. Jeg kan huske det evigt gentagne klip med den storsvedende Nixon der kiggede ind i kameraet og sagde til hele verden: "I am not a crook". Han var formentlig den sidste statsmand der kom til magten uden at have TV-tække.

Og så kan jeg huske den underliggende stemning der både nationalt og internationalt herskede dengang. De præmisser som man handlede og skrev ud fra. Præmisser som først langsomt blev ændret i Reagans og Thatchers æra 10 år senere hvor vesten efterhånden fik sin selvtillid tilbage og bolden begyndte at rulle den anden vej.

Præmissen var, at de frie vestlige samfund var samfund på retur. Hvert år faldt der nye dominobrikker ude i verden og den amerikanske udenrigspolitik under Kissingers ledelse "detentepolitikken" havde som forudsætning at USA ikke længere havde vilje eller evne til at matche Sovjets oprustning og at man derfor måtte acceptere en stadig stærkere sovjetisk indflydelse i verden. Vesten mente selv at den forhandlede ud fra en svaghedsposition. Og det var jo korrekt for så vidt som Vietnamkrig, ungdomsoprør og Oliekrise tilsammen skabte en stemning af at leve i det liberale kapitalistiske samfunds sidste tider. Fremtiden tilhørte noget helt andet. Selv mange konservativt eller liberalt indstillede mennesker indstillede sig på at de tilhørte en uddøende race og at fremtiden tilhørte en eller anden afart af socialismen. For det var socialismen som satte dagsordenen.

Ved et tilfælde læste jeg den internationale bestseller "Grænser for vækst" skrevet af en række vestens førende samfundsforskere. Så vidt jeg husker slog bogen fast, at inden årtudinskskiftet ville verden være løbet tør for stort set alle naturressourcer og de industrialiserede samfund ville bryde sammen. Den eneste løsning

Og jeg kan huske de skældsord der prægede den offentlige debat. og der var mange.

Et af de første politiske skældsord jeg kan huske er begrebet "ligusterfacister."

Med dette begreb fik man godt og grundigt tyranniseret og dæmoniseret en stor del af den danske arbejderklasse som netop havde kæmpet sig frem til at få

eget hus og egen have og som med stolthed omkransede den med en ligusterhæk, hængte kronhjørte op over sofaen og gik til banko en gang om ugen.

De skulle skamme sig skulle de. Den absurde logik i skældsordet var at der gik en lige linie fra ligusterhækken der omkransede parcelhushave og til pigtråden omkring en udryddelseslejr.

De kunne se så søde og rare ud på overfladen med deres have dyrkning og bsankospil, men inden i gemte de på en indre svinehund.

Alt dette belærte den intellektuelle os om i medierne. De samme intellektuelle som kunne finde på f.eks. at kalde deres egen bolig for maos lyst og derved erklære deres kærlighed til en historiens størtse masse mordere.

Senere kom jeg på gymnasiet og lærte at demokrati og ytringsfrihed ikke var andet end et skalskjul for det kapitalistiske og fascistoide samfunds undertrykkelse af masserne. En undertrykkelse der var så effektiv at masserne ikke selv vidste de var undertrykt men blot gemte sig bag ligusterhækkene eller måskå ligefrem blev religiøse. Religion var jo opium for folket.

Opdragelsen fortsatte på universitetet hvor jeg bl.a. hørte forelæsninger af en langskægget og stærkt revolutionær Ralf Pittelkow.

Universitetslærerne belærte os om at når revolutionen kom, så kunne man naturligvis ikke ha have f.eks. demokrati og ytringsfrihed. I hvert fald ikke i starten. For medierne blev jo kontrolleret af de fæle kapitalister og i øvrigt kunne man ikke stole på befolkningen, da den jo var blevet ødelagt og selv havde kroptofascistiske eller ligefrem religiøse holdninger.

Nej befolkningen måtte først gennem revolutionære rystelser rives ud af sine dvale.

Og der var da også nogle få elever som praktiserede hvad lærerne prædikede. De dannede revolutionære kampgrupper hvis mål var at rive ligusterhækkene op og få svinehunden til at vise sit sande ansigt. I Italien dannedes f.eks. de røde brigader, i Tyskland "Bader Meinhof-gruppen og i Danmark fik vi en lille efternøler i Blekingegadebanden.

Det er således ikke for meget sagt at der går en lige linie fra undervisningen på universiteterne i 70-erne, f.eks. institut for litteraturvidenskab på Københavns universitet og så til tidens flykapringer og bombeattentater mod uskyldige civile.

Men de fik lov til at sige hvad de ville, ja de fik ligefrem velbetalte offentlige stillinger. De samfund de kaldte fascistoidt gik nemlig til forskel fra dem selv ind for ytringsfrihed. Man mente med rette at et frit samfunds bedste middel til at overleve er at fastholde friheden. Mennesker må ikke dømmes på hvad de siger men alene på hvad de gør. Ja, ytringsfriheden er formentlig et af de bedste midler til at sikre at folk med vanvittige meninger ikke tager springet fra tale til handling

En klog mand har engang sagde til sin modstander i en debat: "Jeg er uening i alt hvad du siger, men jeg vil dø for din ret til at sige det".

Således skal det lyde i et frit samfund.

Derfor er straffelovens §266b, den såkaldte racismepragraf, en skændsel for et frit samfund. Den burde aldrig være indført.

Men måske er der en vis logik i at det er den samme generation af intellektuelle som i sin tid misbrugte deres ytringsfrihed til at dæmonisere og forhåne almindelige danskere og oppiske til had og vold, som nu ønsker at bruge paragraffen til at afskære dele af den offentlige debat.

Godmorgen.

CLAUS THOMAS NIELSEN . SOGNEPRÆST . STAUNINGVEJ 56 . 6900
SKJERN . TLF. 97 36 93 80